

[Bue Bjørner.]

Mill. Kr. Man gaar virkelig med aabne Øjne ind for et saadant Forslag fra Dansk Idræts-Forbunds Side: at for at skaffe 2,4 Mill. Kr. til sig selv, skal Staten have 8—11 Mill. Kr. i Afgifter, Selskabet skal have 5 Mill. Kr. til at drive Spilleriet, og de varmt interesserede Idrætstilhængere skal tappes for de 40 Mill. Kr. Det er en køn Ret, der her er serveret, og vi skal ikke nyde noget af den fra vor Side.

Idrætsforbundet, der som sagt har været den ivrigste Talsmand for Gennemførelsen af Tipstjenesten, har paa forskellige Maader søgt at lægge en vis Pression paa den høje Rigsdag. Man har slaaet paa de 700 000 aktive Idrætsmænd, appelleret til den ædle Form for Idræt, som jeg nævnte før, Stemmemiskereri, og man har henvist til alle disse aktive Idrætsmænd, der intet større Ønske havde end at give Idrætten gode Kaar. Ja, det ønsker vi ogsaa, den skal have. Vi ønsker alt godt for den, men hvis der virkelig er 700 000 aktive Idrætsfolk inden for Dansk Idræts-Forbund, saa vil det sige, at de Midler, Forbundet skal bruge, skulde kunne skaffes til Veje ad Frivillighedens Vej, hvis hvert Medlem blot ofrede 3 Kr. 50 Øre mere om Aaret, end de i Øjeblikket ofrer. Sagt paa en anden Maade, saa er det 1 Øre mere om Dagen, der skal lægges paa Bordet. Hvis hver af disse Folk, der har saa stor Kærlighed til Idrætten, blot vilde ryge 1 Cigaret mindre om Ugen, var alle disse Penge skaffet, som man nu skal drive Spilleri for at skaffe.

Man har ogsaa forsøgt sig med Demonstrationstog her til Christiansborg. Der var ikke ret mange af dette høje Tings Medlemmer til Stede den Aften, det skete. Der var heller ikke ret mange Demonstranter. Det var Regnvej, og der er et gammelt Ord, der siger, at Revolutioner lykkes som Regel ikke i Regnvej, og det samme gælder vist Demonstrationer. Men naar man tænker paa de Menneskemængder, der vælter ud gennem Østre Allé forud for en af de store Fodboldkampe, og sammenligner dem med den meget beskedne Opmarch ved Frederik den Syvendes Statue, faar man ogsaa et levende Indtryk af, at der var ikke saa meget Gas i den Ballon, Idrætsforbundets Leder havde sendt til Vejrs.

Som nævnt i Betænkningen kan vi fra Retsforbundets Side ikke være med til at gennemføre denne Tipstjeneste, lige saa lidt som vi mener, der er Grund til at yde direkte Tilskud af Skatteborgernes Penge, for det skal man jo holde fast ved, at de Penge, som Staten skal give, skal den først

hente i Skatteborgernes Lommer. Jeg hørte godt, at det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen før benyttede et Udtryk som dette: Jeg sikrer Idrætten visse faste Beløb. Naa, det gør det ærede Medlem. Ja, af Skatteborgernes Penge. Lad os ikke glemme det. De skal først tages, inden de kan udleveres. At vi under uretfærdige Samfundstilstande, hvor Skattepolitikken forhindrer, at den enkelte kan betrygge sin Fremtid, finder det rimeligt at yde Hjælp til gamle og syge, er en Sag for sig, men at yde Statsstøtte til de unge og de stærke, naar man ved, at de selv kunde skaffe Pengene ved bare at spare 1 Cigaret om Ugen, det vil vi ikke være med til, og vi vil beklage dybt, hvis det skulde ske.

Fra de fleste Sider her i Salen er der Enighed om, at skal Samfundets Økonomi saneres, skal man gennemføre det Skattestop, som Landet sukker efter. Men saa maa Betingelsen være, at Rigsdagen smækker Pengekassen i for alle de urimelige Krav, der melder sig over for Statskassen. Lad gaa med, at man holder den aaben for de værdigt trængende, men det er der jo ikke Tale om i dette Tilfælde. Det forekommer mig, at de Krav, der her fra Idrætsorganisationernes Side stilles, netop kunde danne et Skoleeksempel med Hensyn til, hvilke Krav man fra Rigsdagens Side burde afvise, Krav, med Hensyn til hvilke man herfra burde sige til Folk: Synes I ikke, at det er sølle at staa med Hatten i Haanden og skæve til Statskassen, gaa nu hjem og skaf selv de Midler, der skal til.

Jeg skal ikke komme for højt op i hele denne Diskussion, men jeg vil blot sige, at jeg synes, det er utiltalende, at Staten saadan skal have en økonomisk Interesse i at beskatte Folks, skal vi sige, Drifter eller, skal vi sige, Lidenskaber. Man kan som Forsvar for dette sige: Jamen, det er jo frivilligt at spille. Ja, det er det. Det er ogsaa frivilligt at dyrke andre Lidenskaber, men man vil dog ikke af den Grund sige, at Frivilligheden der gør det rimeligt, at Staten indfører Afgifter paa andre Former af Lidenskabs Udfoldelse.

Vi er, som sagt, imod saavel Forslaget om Tipning som Mindretallets Ændringsforslag om direkte Statsstilskud. Her bør Rigsdagen vise, at her er et Sted, hvor man siger til Befolkningen: Tag nu selv og læg Pengene paa Bordet, inden I møder med Krav til den fælles Kasse. Det er fremhævet af tidligere ærede Ordførere, at de Folk, der stiller disse Krav, end ikke har forhøjet deres Kontingentbetalinger, i mange Tilfælde siden 1939. Man maa først stille